

pligter ligesom hidtil skulle ske gennem domstolenes retsanvendelse.

Udgangspunktet for domstolenes vurdering vil være et skøn over, hvad en fornuftig og ansvarlig trafikant under de foreliggende omstændigheder bør finde er rimeligt...

Det vil på grund af de mange forskellige situationer, der kan forekomme, næppe være muligt eller ønskeligt at fastlægge pligten mere entydigt. Retspraksis giver ikke grundlag for at antage, at bestemmelsen hidtil er anvendt på en måde, der kan give anledning til betænkeligheder.«

Af de almindelige bemærkninger til § 9 (FT 1975/76 A, 366 f) fremgår det bl.a.:

»Stk. 1, 1. og 2. pkt., er med redaktionelle ændringer i overensstemmelse med den gældende regel i § 29, stk. 1, 1. pkt.«

§ 29, stk. 1, 1. pkt., i lov nr. 153 af 24. maj 1955 (færdselsloven af 1955) havde følgende ordlyd:

»Stk. 1. Enhver, der med eller uden egen skyld bliver delagtig i en påkørsel eller andet færdselsuheld, skal straks efter bedste evne yde hjælp til tilskadekomne og i øvrigt deltage i de forholdsregler, som uheldet giver anledning til.«

Det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse bl.a.:

»I stk. 1 er »efter bedste evne deltage i de foranstaltninger, som uheldet giver anledning til« ændret til »efter bedste evne yde hjælp til tilskadekomne og i øvrigt deltage i de forholdsregler, som uheldet giver anledning til«. Det understreges herved, at man i første række skal søge at bistå skadede personer og dernæst deltage i

andre forholdsregler til afbødning af uheldets følger.«

Om hjælpepligtens omfang er det i Færdselsstrafferet, Vagn Greve, 2001, side 175 f, bl.a. anført, at pligten til at standse opfyldes, når føreren standser på det første passende sted. Herefter vil ydelse af førstehjælp hyppigst være den vigtigste pligt, herunder tilkaldelse af ambulance, redningskøretøj eller lignende. Hjælpepligtens omfang kan afhænge af ulykkens karakter, persons baggrund og af forbindelsen til ulykken (skyld i den eller uskyldigt indblandet), selv om disse momenter kun sjældent nævnes i den trykte retspraksis m.m.

Endvidere anføres nævnte sted, side 174, at i tilfælde, hvor andre allerede har grebet ind og på forsvarlig måde foretaget det fornødne, kan den pågældende forholde sig passiv. Det giver dog i almindelighed ingen ret til at forlade uheldsstedet, før alt det fornødne er foretaget. Hvis det er unødvendigt med flere hjælpende, hvis de andre udtrykkeligt eller stiltiende lover at gennemføre hjælpen fuldt ud, og hvis navn osv. er oplyst, ses der dog ingen grund til, at den pågældende skal blive dér. Men så meget må kræves, jf. f.eks. VLT 1955.214.

I VLT 1955.214 mærkede T et bump i vognen, standsede og bakkede til stedet. Da han intet kunne se, regnede han med, at han havde ramt et dyr, og fortsatte kørslen. Kort tid efter passerede han på tilbagevejen påkørselsstedet, hvor der stod en del mennesker, uden at standse. På det tidspunkt var han klar over, at han havde påkørt en cyklist. Frifundet for overtrædelse af straffelovens § 250 og § 253, men dømt efter straffelovens § 241 og fl. 1932 § 20 (den dagældende færdselslovs »§ 9«).

Udover hjælpepligten påhviler det efter færdselslovens § 9, stk. 1, 2. pkt., trafikanten til sikring af færdslen at deltage i de foranstaltninger, som uheldet giver anledning til. Denne pligt vil bl.a. kunne bestå i afmærkning af uheldsstedet med advarselstrekanter mv. eller ryddeliggørelse af vejen for tabte genstande.

Enhver trafikant, der indblandes i et færdselsuheld, skal endvidere på anmodning oplyse sit navn, jf. færdselslovens § 9, stk. 1, 3. pkt. Om omfanget af pligten anføres det bl.a. i Færdselsstrafferet, Greve, 2001, side 178, at navnet skal oplyses med det samme; det ikke er nok at gøre det senere på dagen til skadestuen. Der er ingen